

Isus, Domn si al Asiei

Hudson Taylor, unul dintre pionierii misiunii crestine in Asia relateaza ca atunci cand unul dintre bastinasi L-a primit pe Domnul, l-a intrebat pe Taylor de cat timp se cunoaste aceasta Veste Buna in tara lui (Anglia). Raspunsul a fost ca de cateva sute de ani...Atunci convertitul a replicat cu mare umire: "Chiar asa? Si de ce v-a luat atat de mult sa veniti sa ne-o aduceti si noua?"

Avem Vestea...si ar trebui sa fim recunoscatori Domnului ca Lumina a patruns in tara noastra, ca El s-a indurat de noi si ni S-a descoperit. Sa fim recunoscatori ptr libertatea ce o avem de a ne inchina in biserici. Avem atatea lucruri pentru care sa fim recunoscatori incat rugaciunile noastre de multumire ar trebui sa le intreaca cu mult pe cele de mijlocire.

Am trait printre natiunea ce zace in intuneric. Am trait sarbatoarea Nasterii Domnului acolo si lacrimi de recunostinta au curs pe obrazii mei in ziua aceea pentru ca eu aveam un Mantuitor pe care il sarbatoream.: Isus care a murit pentru mine, Isus care mi-a schimbat viata. A fost o zi obisnita pentru ei...desi auzisera de Craciun, nu intelegeau semnificatia si nu aveau pe cine sa sarbatoreasca. "Fiindca atat de mult a iubit Dumnezeu lumea ca a dat pe singurul Sau Fiu..." L-a dat si pentru ei...dar ei nu stiu...as fi vrut sa pot striga in gura mare "Isus a venit si pentru voi!"...dar nu am putut decat sa simt parere de rau si un pic din inima plina de durere a lui Dumnezeu pentru ei. Am trait doar o luna, dar mi-a fost de ajuns sa realizez ca suntem o natiune binecuvantata!

"Eu cred in evolutie. Asta mi se pare logic si nu cred ca exista Dumnezeu.", imi spunea o studenta cand am inceput sa discutam lucruri profunde. "Unde voi merge dupa ce voi muri? Nu cred ca exista viata dupa moarte. Vreau ca atunci cand voi muri sa devin o stea pe cer." a zis fata fara sa-si tulbure gandurile prea tare. Ma plimbam pe langa lacul inghetat cu o alta fata cu care m-am imprietenit si cu care am inceput sa povestesc despre sensul vietii. A inceput sa imi povesteasca de studentii care cautand ceva sa ii implineasca sufleteste si negasind decat inimi goale, incapabile sa ofere iubire adevarata...se sinucid. Sunt unii care au intrebari, dar

cine ii va ajuta sa gaseasca raspunsuri? Sunt si altii care nu cauta raspunsuri pentru ca au fost crescuti sa se gandeasca doar la viata materiala, la cum sa afli calea succesului, cum sa faci bani. Ce speranta au ei? Ca maine vor avea sanatate, ca vor castiga mai multi bani, ca vor gasi fericirea in lucrurile trecatoare... Dar asta e o fericire de moment si va trece...Unde poti gasi fericirea daca nu o cauti la cel ce ne-a creat? Dumnezeu e sursa fericirii...de aceea cei mai multi mor fara sa o gaseasca.

Am vazut cum Dumnezeu a schimbat inimi. Tot ce am putut face noi a fost sa le vestim si sa ne rugam. Dumnezeu a pus in inima lor credinta.

M-am uitat la mine....m-am vazut asa de slaba, neputincioasa...si daca nu as fi realizat asta nu mi-as fi dat seama de cat de mare e lucrarea lui Dumnezeu! Neputinta mea mi-a aratat atotputernicia Lui. Ce pot face eu ? Doar sa ma las total in mana Lui!

Cine va merge sa le spuna Vestea? Se cere o viata de sacrificiu pentru ca o viata lipsita de sacrificiu nu are putere. Hudson Taylor si-a pierdut sotia, cativa dintre copii, sanatatea pe campul de misiune, dar a castigat cununa cereasca. Multi au murit ca si martiri. Exista un sacrificiu prea mare pentru ca Evanghelia sa ajunga la marginile Pamantului?

Avem un potential urias in bisericile noastre. Dar unde sunt mamele care se roaga cu foc pentru ca iubitiile lor copii sa devina misionari plini de putere? Unde sunt tatii care isi binecuvanteaza copii si ii trimit in lupta binelui impotriva raului? O femeie si-a pierdut sotul si cei trei baieti pe campul de misiune in Africa. A fost intrebata daca regreta ceva. A raspuns :“Da! Regret ca nu mai am inca un fiu pe care sa il binecuvantez si sa il trimit in Africa.”

Tu ce faci pentru ca Evanghelia sa ajunga la ei, cei pierduti?

Sally